

Pride petelin, postoji in pogleda Joška.

„Ali se godi čudo? Jožek miruje!“ si misli.

Komaj pa odpre kljun od samega začudenja, že vstane Jožek: „O, prijatelj krivorepec, ali se bova malo poigrala?“

Plane za njim in trešči tablico za splašeno živaljo. Petelin je pa hitreji od Joškove tablice, zato ta ne zadene petelina, ampak pade na kamen in se razbije.

Brž si misli Jožek: „To-le pa ne bo nič dobrega.“

In res ni bilo!

Mati, ki jo je šum in ropot privabil na dvorišče, ne pomišlja dolgo, ampak ukaže sinku pobrati tablico, ga prime za sladke in ga odvede na vežo v kot, češ, tu-le stoj za kazen!

Petelinu se je kar zdelo, da mora priti tako. Zatorej gre in pokuka k Jošku kakor bi mu hotel očitajoč zaklicati: „Danes meni — jutri tebi!“

J. P. CVETAN:

Pozimi.

„Ikar ne hodi danes v mesto, saj vidiš, da je zunaj zima in mraz,“ prosi svojo ženo bolni Kajžar, ki leži na gorki peči. „Sneg naletava boljbolj, in ti lahko ostaneš v snegu, ker si stara; mesto pa tudi ni tako blizu.“

A vse njegovo prigovarjanje je zaman.

„Danes sem se odločila in danes pojdem,“ odgovarja Mica, njegova žena. „Imam ravno veliko jajc in ta nesem na trg. Kupiti pa tudi moram kaj blaga za srajce za Tomaža, saj veš, da ničesar nima siromak.“ V culo naveže kruh, v košaro pa pripravi jajca. Potem se napravi v boljšo obleko ter si zaveže veliko zimsko ruto okolo vratu.

„Ne hodite v mesto, mati,“ se zajoče Tomažek, ki sedi na klopi pri peči. Tudi starejši Janezek za zapečkom, videč Tomaža jokati, se spusti v jok.

„Pa če ostanete v snegu, kdo nam pa bo potem kuhal,“ pridene Janezek za Tomažem.

„Nič se ne bojta. Ne bom ostala, ne,“ ju tolaži mati, ki je že pri vratih. „Očetu ne smeta nagajati,“ govori dalje, „saj ima vaju rad; pa vidita, da je slab; vama bom nekaj lepega kupila.“

In otroka se potolažita.

„Martin, ti pa le bodi na peči in se grej, bom že kupila kaj zdravil zate,“ reče žena svojemu možu.

In ko prime že za kljuko, se šele spomni, da je nekaj pozabila. „Tomažek, okolo poldneva moraš dati kozici malo krme, ti Janezek, pa pogrej

kašo, da boste imeli opoldne južino. Davi sem že skuhala kašo, pa do opoldne bo gotovo že mrzla," jima zapoveduje ženica, odpre vrata ter stopi ven na cesto.

Veter zabrije in udari Mici v obraz. Tesneje se stisne v ruto.

Čez nekaj časa je ponehalo snežiti. Tudi veter ni več bril, ampak je bil čist in precej topel zrak.

Tudi na cesti je bila dovolj velika gaz vkljub temu, da je prej jako snežilo, da je brez vsakih ovir hitro stopala proti mestu.

Na trgu v mestu je dolgo čakala, preden je prodala vsa jajca. Proti večeru se šele odpravi domov, ko je kupila nekaj zdravil za moža.

Pa pričelo je zopet snežiti, in mrzla sapa je zapihala. Sneg je padal venomer na zemljo v debelih kosmičih. Mico je začelo skrbeti, kaj bo, če ne bo kmalu jenjalo snežiti!

In noč se bliža. Kaj je doma, kaj je z možem? Zazeblo jo je po vsem telesu. Levo roko je zavila v ruto, v desnici je pa morala nositi košaro. Ko bi vsaj te ne bilo!

Pospeši korake. „Hiteti moram,“ je govorila sama sebi.

Toda dolgo ni mogla hiteti, zakaj vedno boljbolj naletavajoč sneg je pokrival gaz. Ko bi se vsaj prej potrudila iz mesta,“ bi naletela na kak voz in bi se vsaj nekaj časa peljala. Komaj je premikala noge od utrujenosti in od mraza.

„Mar bi bila res doma v topli sobi. Oh, kaj bo, kaj bo,“ je začela tožiti.

Pride na kraj, kjer ni daleč naokolo nobene hiše. Nastane večer. Šele zdaj ji pade v glavo, da bi prej lahko dobila prenočišče do jutra v kaki hiši ob cesti. Ozira se naokolo in se trudi, če bi kje opazila luč.

Trudne so ji oči, od mraza se trese, komaj prestavlja noge, težke kakor bi bile iz svinca. Veliko snega se ji je že nabralo na obleki vkljub temu, da ga je vedno otrešavala.

K sreči zapazi v bližini na desni strani ceste luč, ki je le slabo prodirala padajoči sneg do nje. Pride do ozke brvi, ki je držala čez jarek ob cesti. Po tej brvi more priti do hiše, kjer še svetijo. Hiša ni mogla biti daleč proč od ceste, zakaj čula je celo besede.

Nov pogum navdahne Mico, iznova otrese sneg in se potruži bliže do brvi. Luč v hiši je ugasnila, večja tema je naokolo, ženica nič ne vidi.

„Kaj bo, če bom res morala ostati v snegu. Tomažek in Janezek in mož...“ je govorila tiho v tej zimski tišini. „Da nisem poslušala Martina. Zmrznila bom. Ravno se mi je zbudilo upanje na rešitev, pa hipoma ugasne luč...“ Hotela je zavpiti na pomoč — toda glas ji je odrekel. Košara ji pade iz rok, tesneje privije zopet roke pod ruto. Na brv hoče stopiti; v tem trenutku ji pa izpodrsne in pade v jarek na trdi led...

In ko so Tomažek, Janezek in njun oče zvedeli o nesrečni smrti matere, so bili vsi močno žalostni.

